

trykkede den forhøjede Kurs. Han skriver i Betænkningen, at de til Tyskland solgte Obligationer ligge ikke fast hos private, men ligge løse hos Veksellerere, der ere parate til straks at sende dem tilbage, saa snart der er Avance at tjene. Det ærede Medlem anfører ikke noget som helst Bevis paa denne Paastand, og efter Oplysninger, jeg har indhentet hos Folk, der ere saa sagkyndige, som man har dem paa dette Omraade herhjemme, er Forholdet aldeles ikke det, men tværtimod det modsatte. De Obligationer, som ere anbragte i Tyskland, ligge, saa vidt man ved, ikke hos Veksellerere i nogen stor Maade, men maa snarere antages at ligge fast enten hos private eller hos Forsikringsforeninger eller lignende. Det er desuden en Erfaring, man har gjort, at naar et Papir gaar opad, kommer det ikke frem paa Markedet. Folk, der en Gang have anbragt deres Penge i et Papir, ere ikke saa overdrevent lystne efter at komme af med det, naar der synes at være en Bevægelse opad. Det er snarere, naar der er en Bevægelse nedad og de begynde at blive bange, at det kommer frem.

Det ærede Medlem polemiserede mod det, at vi ville sende Renterne af Hypotekbanksobligationerne i Checks til Ejerne. Han mener, at det er en uhyre Ulejlighed, og han kan ikke forstaa, at Administrationen vil paatage sig det. Det er nu imidlertid noget, som moderne Købere af Obligationer fordrer. Saaledes udbetales f. Eks. Renten af alle engelske Statspapirer, og det er netop et Ønske, de Banker, vi have forhandlet med i Paris, have udtalt, fordi den Slags Obligationer, for hvilke Renterne sendes direkte i Checks til Ejerne, ere lettere sælgelige. Det er rimeligt, at naar vi kunne tilfredsstille Køberne ved en Smule mere Ulejlighed og lidt mere Administration, saa gøre vi det.

Det ærede Medlem har stillet et Ændringsforslag om, at vi skulle fordrer, at de Kreditforeninger, hvis Obligationer Hypotekbanken skulde købe, skulde lade Vurderingerne til Ejendomsskyld være de gældende ved deres Udlaan. Det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) havde Sympati for den Tanke, men kom dog med den afgørende Indvending, at man her vilde gøre et overordentlig stærkt Indgreb i Kreditforeningernes Selvstyre. Det har været Hovedmotivet i denne Lov, at man ikke vilde gribe ind i Kreditforeningernes Selvstyre. Hvad man end kan indvende imod Kreditforeningerne, og selv om det ærede Medlem siger, at deres Vurderinger ere hen-

Vind og Vejr, saa vil han dog indrømme, at de med de Vurderinger, de nu en Gang have brugt, og det Selvstyre, de have haft, have udviklet sig til saa smukke og solide Institutioner i vort Land, at man neppe noget Sted har Mage til dem, og naar det er Forholdet, vilde det være ganske overordentlig betænkeligt, om vi, fordi man her i Hovedstaden har Indtrykket af, at en Del Ejendomme ere blevne overvurderede, vilde gaa hen og ved en Lovbestemmelse lægge Baand paa Kreditforeningernes fri Selvbestemmelsesret i Fremtiden. Det er noget, som jeg synes, der ikke kan være Tale om at gaa ind paa.

Det ærede Medlem har dernæst forelsket sig i Tanken om, at man foruden Direktionen for Hypotekbanken tillige skulde have et Kontrolraad, og naar man hører det ærede Medlems Motivering af denne Foranstaltning, saa skulde man tro, han havde den Opfattelse, at Direktører vare nogle, der meget gerne vilde løbe løbsk, medens Kontrolraadet skulde være indrettet paa at sidde og passe paa dem, at det ikke gik alt for hurtigt. Jeg tror, at hvis man fik denne Institution, som det ærede Medlem har gjort sig til Talsmand for, vilde man snarere faa det omvendte Forhold: at det var Direktionen, der holdt igen, og Kontrolraadet, der vilde trænge hurtigt frem, thi som Flertal i dette Kontrolraad vil det ærede Medlem sætte en Række Medlemmer, der ere indstillede af Kreditforeningerne. Nu ved jeg ikke andet, end at Kreditforeningerne kun have een Interesse i denne Sag, nemlig at der bliver købt saa meget som muligt. De have ingen Grund til i al Almindelighed at varetage Pengemarkedets Interesser herhjemme, men de have den specielle Interesse, at der er dygtige Købere til Kreditforeningsobligationerne. At indsætte et Kontrolraad, der dog skulde have nogen Myndighed og nogen Indflydelse, med et Flertal, der var indstillet af Kreditforeningerne, det vilde ikke være at sætte en Bremse paa, at man løb for hurtigt frem, snarere det modsatte. Det ærede Medlem vilde have, at Nationalbanken skulde have Indstillingsret til dette Kontrolraad. Jeg ved nu ikke, hvorfor den egentlig skulde have det, og jeg synes, det vilde være underligt at sætte en Bestemmelse ind derom netop i det Øjeblik, da vi staa foran Udløbet af Nationalbankens Oktroj og en fuldstændig ny Ordning, hvor vi aldeles ikke vide, hvorledes Nationalbankens Stilling bliver. Endelig, hvad der er det afgørende i denne Sag, maa det erin-